

Tüskepuszta, 1921. február 19. – Budapest, 1976. augusztus 30.

Szülei uradalmi cselédek voltak. Mivel apját felvették rendőrnek, a család beköltözött Kaposvárra. Középfokú tanulmányait a Somssich Pál Reálgymnáziumban végezte. Gimnazistaként jelentek meg első versei. Adyn és a népi írókon nevelkedett. Nyolcadikosként, az 1938–1939-es tanévben őt választották az önképzőkör elnökének. Érettségi után a budapesti Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem hallgatója lett; másodéves korától tagja a Parasztfőiskolások Közösségének és a Bolyai-, majd a Györfly-kollégiumnak. Ez utóbbinak 1943-tól vezetője, illetve igazgatója 1944 nyaráig. Már 1940-től részt vett az illegális antifasiszta mozgalomban; 1941. október 6-án, Györfly-kollégistákkal együtt, tüntetett a Batthyányi-örökmécsesnél. 1941. november 1-jén a „magyar parasztdiákság” nevében ő tett koszorút Kossuth és Táncsics sírjára. 1944. szeptember 4-én Móricz Zsigmond sírjánál letartóztatták, hat hétig vallatták. Terhelő bizonyítékok hiányában szabadlábra helyezték, ezt követően Szigetszentmiklóson bujdosott. 1944 végén először a felszabadított Szegedre, majd Erdei Ferenc hívására Debrecenbe ment. A Nemzeti Parasztpárt vezetőségének 1945. januártól tagja. Debrecen környékén szervezte a pártot. Részt vett a földreformtörvény kidolgozásában, majd a reform végrehajtásában, mint megyei kormánybiztos. Az akkor még egységes ifjúsági szervezetként induló MADISZ ideiglenes országos vezetőségében ő képviselte a parasztpártot. A Budapesti Nemzeti Bizottságba is beválasztották 1945-ben. 1945 áprilisától Budapesten rendszeresen részt vett az NPP vezetőtestületei munkájában. Somogy vármegye képviselőjeként 1945. június 24-étől tagja az Ideiglenes Nemzetgyűlésnek. Az 1945. novemberi nemzetgyűlési választásokon az NPP országos listájának tizedik helyéről pótképviselő lett. Kovács Imre alelnök követelésére hamarosan kizárták az NPP Politikai Bizottságából. 1947 elején a Szabad Szó szerkesztőjének, Erdei Sándornak a helyettese lett. Az 1945. szeptemberben alakult Végzett Kollégisták Testületének ő az első elnöke. 1949–1952-ben a Sarló Könyvtermelő és Értékesítő Szövetkezet tagja. 1952–1953-ban a Begyűjtési Minisztériumban dolgozott. 1948-ban átlépett az Magyar Dolgozók Pártjába, amelynek 1956-ig tagja volt. 1956 októberében a Magyar Értelmiség Forradalmi Bizottsága felhívásának egyik megfogalmazója. Újságírói pályája még 1942-ben kezdődött, 1944-ig a Kis Újság és a Szabad Szó riportere, 1945-től a Szabad Szó, 1947–1948-ban a Március Tizenötödike, 1949-től a Szabad Föld, 1953-tól az Új Hang, 1955-től az Irodalmi Újság, 1957-től a Falusi Vasárnap, 1962-től a Képes Újság, 1972-től újból a Szabad Föld munkatársa és riportere. 1959-ben aktív szerepet játszott az Magyar Írószövetség újjáalakításában.